TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2024. gada 10. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP) – Ierobežojošie pasākumi saistībā ar Krievijas Federācijas darbībām, kas destabilizē situāciju Ukrainā – Lēmums 2014/512/KĀDP – 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts – Tiesas kompetence – LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējais teikums – LESD 275. pants – LESD 215. pants – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pants – Tiesības uz īpašumu – Tiesiskās drošības un sodu likumības principi – Starpniecības pakalpojumi saistībā ar militārām precēm – Aizliegums sniegt šādus pakalpojumus – Paziņojuma nenosūtīšana kompetentajai valsts iestādei – Administratīvs pārkāpums – Naudas sods – Tādu naudas summu automātiska konfiskācija, kas saņemtas kā atlīdzība par aizliegtu darījumu

Lietā C-351/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa, Rumānija) iesniegusi ar lēmumu, kas pieņemts 2021. gada 2. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 31. maijā, tiesvedībā

Neves 77 Solutions SRL

pret

Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Antifraudă Fiscală,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lenarts [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), Z. Čehi [*Z. Csehi*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], S. Rodins [*S. Rodin*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], A. Kumins [*A. Kumin*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerāladvokāte: T. Čapeta [*T. Ćapeta*],

sekretāre: K. Hetcela [*K. Hötzel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 27. jūnija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – rumāņu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Neves 77 Solutions SRL* vārdā – *S. Donescu*, *avocată*,

– Rumānijas valdības vārdā – *E. Gane*, *L. Ghiță* un *O.-C. Ichim*, pārstāves,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman*, pārstāve,

– Austrijas valdības vārdā – *J. Schmoll* un *E. Samoilova*, pārstāves, kā arī *M. Meisel*, eksperts,

– Eiropas Savienības Padomes vārdā – *M. Bishop* un *A. Ştefănuc*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *J.-F. Brakeland*, *M. Carpus Carcea*, *L. Gussetti* un *Y. Marinova*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2023. gada 23. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu, kā arī 5. un 7. pantu Padomes Lēmumā 2014/512/KĀDP (2014. gada 31. jūlijs) par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar Krievijas darbībām, kas destabilizē situāciju Ukrainā (OV 2014, L 229, 13. lpp.), kas grozīts ar Padomes Lēmumu 2014/659/KĀDP (2014. gada 8. septembris) (OV 2014, L 271, 54. lpp.) (turpmāk tekstā – "Lēmums 2014/512"), aplūkojot tos tiesiskās drošības un sodu likumības principu gaismā.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Neves 77 Solutions SRL* (turpmāk tekstā – "*Neves*") un *Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Antifraudă Fiscală* (Valsts nodokļu dienests – Ģenerāldirekcija cīņai pret krāpšanu nodokļu jomā, Rumānija, turpmāk tekstā – "*ANAF*") par administratīvā pārkāpuma protokolu, ar kuru šai sabiedrībai uzlikts naudas sods un noteikta tādu summu konfiskācija, kas saņemtas kā atlīdzība par starpniecības darījumu, neievērojot it īpaši Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

LES un LESD

3 LES V sadaļas nosaukums ir "Vispārīgi noteikumi par [Eiropas] Savienības ārējo darbību un īpaši noteikumi par kopējo ārpolitiku un drošības politiku". Šīs sadaļas 2. nodaļas "Īpaši noteikumi par kopējo ārpolitiku un drošības politiku" 24. panta 1. punkta otrajā daļā noteikts:

"Uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku attiecas īpaši noteikumi un procedūras. To nosaka un īsteno Eiropadome un [Eiropas Savienības] Padome ar vienprātīgu lēmumu, izņemot gadījumus, ja Līgumos paredzēts citādi. Leģislatīvu aktu pieņemšana nav paredzēta. Kopējo ārpolitiku un drošības politiku

atbilstīgi Līgumiem īsteno Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos un dalībvalstis. Eiropas parlamenta un [Eiropas] Komisijas īpašā loma šajā jomā ir noteikta Līgumos. Eiropas Savienības Tiesai nav jurisdikcijas [kompetences] attiecībā uz šiem noteikumiem, izņemot tās [kompetenci] pārraudzīt atbilstību [LES] 40. pantam un izskatīt dažu lēmumu likumību, kā paredzēts [LESD] 275. panta otrajā daļā."

4 Šīs pašas LES nodaļas 40. pantā paredzēts:

"Kopējās ārpolitikas un drošības politikas īstenošana neietekmē iestāžu veikto procedūru un iestādēm piešķirto pilnvaru piemērošanu, kas paredzētas Līgumos, lai īstenotu Savienības kompetenci, kas minēta [LESD] 3. līdz 6. pantā.

Tāpat arī to politiku īstenošana, kas minēta šajos pantos, neietekmē iestāžu veikto procedūru un iestādēm piešķirto pilnvaru piemērošanu, kas Līgumos noteiktas Savienības kompetences īstenošanai saskaņā ar šo nodaļu."

5 LESD piektā daļa attiecas uz Savienības ārējo darbību. Šīs daļas IV sadaļas "Ierobežojoši pasākumi" 215. pants noteic:

"1. Ja kādā lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar [LES] V sadaļas 2. nodaļu, ir paredzēts daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai mazināt ekonomikas un finanšu sakarus ar vienu vai vairākām trešām valstīm, Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas kopēja priekšlikuma paredz nepieciešamos pasākumus. Par to tā informē Eiropas Parlamentu.

2. Ja tas paredzēts kādā lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar [LES] V sadaļas 2. nodaļu, Padome saskaņā ar 1. punktā paredzēto procedūru var pieņemt ierobežojošus pasākumus attiecībā uz fiziskām vai juridiskām personām un nevalstiskām grupām vai struktūrām.

[..]"

6 LESD sestajā daļā ir ietverti noteikumi par iestādēm un finanšu noteikumi. Šīs sestās daļas I sadaļas nosaukums ir "Noteikumi par iestādēm". Šīs I sadaļas 5. iedaļa par Eiropas Savienības Tiesu ietver LESD 275. pantu, kas formulēts šādi:

"Eiropas Savienības Tiesai nav jurisdikcijas [kompetences] attiecībā uz noteikumiem par kopējo ārpolitiku un drošības politiku, kā arī attiecībā uz tiesību aktiem, kas pieņemti saistībā ar noteikumiem par kopējo ārpolitiku un drošības politiku.

Tiesas kompetencē tomēr ir pārraudzīt [LES] 40. panta piemērošanu un izlemt lietas, kuras ierosinātas saskaņā ar 263. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem par lēmumu likumību, kuri paredz ierobežojošus pasākumus pret fiziskām vai juridiskām personām un kurus pieņēmusi Padome, pamatojoties uz [LES] V sadaļas 2. nodaļu."

Lēmums 2014/512

7 Lēmuma 2014/512 2. pants paredz:

"1. Dalībvalstu valstspiederīgajiem vai no dalībvalstu teritorijām, vai izmantojot to karoga kuģus vai gaisa kuģus, aizliegts veikt ieroču un ar tiem saistītu visu veidu materiālu, tostarp ieroču un munīcijas, militāro transportlīdzekļu un iekārtu, paramilitāro iekārtu un to rezerves daļu tiešu vai

netiešu pārdošanu, piegādi vai nodošanu Krievijai vai to eksportu uz Krieviju neatkarīgi no tā, vai to izcelsme ir vai nav dalībvalstu teritorijā.

2. Ir aizliegts:

a) tieši vai netieši jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai Krievijā vai izmantošanai Krievijā sniegt tehnisku palīdzību, starpniecības pakalpojumus vai citus pakalpojumus, kas saistīti ar militārām darbībām un ar ieroču un ar tiem saistītu visu veidu materiālu, tostarp ieroču un munīcijas, militāro transportlīdzekļu un iekārtu, paramilitāro iekārtu un to rezerves daļu nodrošinājumu, ražošanu, apkopi un izmantošanu;

[..]."

8 Saskaņā ar šā lēmuma 5. pantu:

"Lai maksimāli palielinātu šajā lēmumā minēto pasākumu iedarbību, Savienība aicina trešās valstis pieņemt ierobežojošus pasākumus, kas ir līdzīgi tiem, kuri paredzēti šajā lēmumā."

9 Minētā lēmuma 7. pants noteic:

"1. Prasības saistībā ar jebkādu līgumu vai darījumu, kura izpildi tieši vai netieši, pilnīgi vai daļēji ietekmē pasākumi, kas piemēroti saskaņā ar šo lēmumu, tostarp prasības par atlīdzinājuma saņemšanu vai citas šāda veida prasības, piemēram, prasības par kompensāciju vai garantijas nodrošinātas prasības, jo īpaši prasības pagarināt vai samaksāt jebkura veida obligāciju, garantiju vai atlīdzību, sevišķi finanšu garantiju vai finanšu atlīdzību, neizpilda, ja tās iesniedz:

a) vienības, kas minētas 1. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā vai 1. panta 2. punkta c) vai d) apakšpunkta vai uzskaitītas I, II, III vai IV pielikumā;

b) jebkura cita Krievijas persona, vienība vai struktūra; vai

c) jebkura persona, vienība vai struktūra, kas darbojas ar kādas no šā punkta a) vai b) apakšpunktā minētas personas, vienības vai struktūras starpniecību vai tās vārdā.

2. Jebkurā tiesvedībā par prasības izpildi pienākums pierādīt, ka prasības apmierināšanu neaizliedz 1. punkts, piekrīt tai personai, kas pieprasa šīs prasības izpildi.

3. Šis pants neskar 1. punktā minēto personu, vienību un struktūru tiesības vērsties tiesā, lai izskatītu līgumsaistību neizpildes likumību saskaņā ar šo lēmumu."

Regula (ES) Nr. 833/2014

10 Padomes Regulas (ES) Nr. 833/2014 (2014. gada 31. jūlijs) par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar Krievijas darbībām, kas destabilizē situāciju Ukrainā (OV 2014, L 229, 1. lpp.), 1. pants noteic:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

d) "starpniecības pakalpojumi" ir:

i) darījumu apspriešana vai organizēšana, lai veiktu preču un tehnoloģiju vai finanšu un tehnisko pakalpojumu pirkšanu, pārdošanu vai piegādi, tostarp no kādas trešās valsts uz kādu citu trešo valsti; vai
ii) preču un tehnoloģiju vai finanšu un tehnisko pakalpojumu pirkšana vai pārdošana, tostarp trešās valstīs esošu, lai tās nodotu citai trešai valstij;

[..].”

11 Atbilstoši šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktam:

“Aizliegts:

a) “tieši vai netieši jebkurai Krievijas fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai vai izmantošanai Krievijā sniegt tehnisku palīdzību saistībā ar Kopējā militāro preču sarakstā [..] minētajām precēm un tehnoloģijām, kā arī ar minētajā sarakstā iekļauto preču piegādi, ražošanu, uzturēšanu un izmantošanu”.

Regula (ES) 2023/1214

12 Ar Regulas (ES) 2023/1214 (2023. gada 23. jūnijs), ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 833/2014 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar Krievijas darbībām, kas destabilizē situāciju Ukrainā (OV 2023, L 159 I, 1. lpp.), 1. panta 19. punktu ir aizstāts Regulas Nr. 833/2014 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējums, pievienojot vārdus “un starpniecības pakalpojumus” šādi:

“Aizliegts:

a) tieši vai netieši jebkurai Krievijas fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai vai izmantošanai Krievijā sniegt tehnisku palīdzību un starpniecības pakalpojumus saistībā ar Kopējā militāro preču sarakstā [..] minētajām precēm un tehnoloģijām, kā arī ar minētajā sarakstā iekļauto preču piegādi, ražošanu, uzturēšanu un izmantošanu”.

Kopējā nostāja 2008/944/KĀDP

13 Atbilstoši Padomes Kopējās nostājas 2008/944/KĀDP (2008. gada 8. decembris), ar ko izveido kopīgus noteikumus, kas reglamentē militāru tehnoloģiju un ekipējuma eksporta kontroli (OV 2008, L 335, 99. lpp.), 12. pantam:

“Dalībvalstis nodrošina, ka to tiesību akti ļauj tām kontrolēt ES kopējā militāro preču sarakstā minēto tehnoloģiju un ekipējuma eksportu. ES kopējais militāro preču saraksts noder par atsauci dalībvalstu militārās tehnoloģijas un ekipējuma sarakstiem, taču tos tieši neaizvieto.”

Eiropas Savienības Kopējais militāro preču saraksts

14 2018. gada 26. februārī Padome pieņēma jaunu Kopējās nostājas 2008/944 12. pantā paredzētā Eiropas Savienības Kopējā militāro preču saraksta versiju (OV 2018, C 98, 1. lpp.). 2019. gada 18. februārī Padome pieņēma šī saraksta aktualizētu versiju (OV 2019, C 95, 1. lpp.).

15 Minētā saraksta "ML 11" punkts abās šajā versijās ietvēra tādu elektronisko ierīču, "kosmisko aparātu" un sastāvdaļu uzskaitījumu, kas nav norādītas citur Eiropas Savienības Kopējā militāro preču sarakstā.

Rumānijas tiesības

OUG Nr. 202/2008

16 2008. gada 4. decembra *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale* (Valdības ārkārtas rīkojums Nr. 202/2008 "Par starptautisko sankciju īstenošanu") (2008. gada 8. decembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 825; turpmāk tekstā – "*OUG* Nr. 202/2008") 1. panta 1. punkts paredz:

"Šis ārkārtas rīkojums regulē kārtību, kādā valsts līmenī tiek piemērotas starptautiskās sankcijas, kas noteiktas ar:

a) Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes rezolūcijām vai citiem tiesību aktiem, kas pieņemti, balstoties uz Apvienoto Nāciju Statūtu 41. pantu;

b) Regulām, lēmumiem, kopējām nostājām, kopējām rīcībām un citiem Eiropas Savienības juridiskajiem instrumentiem."

17 Atbilstoši *OUG* Nr. 202/2008 3. pantam:

"1. 1. panta 1. punktā minētie tiesību akti valsts līmenī ir saistoši visām Rumānijas valsts iestādēm un publisko tiesību institūcijām, kā arī Rumānijas vai Rumānijas teritorijā esošām fiziskām vai juridiskām personām saskaņā ar noteikumiem, kas nosaka katras kategorijas tiesību aktu tiesisko režīmu.

2. Lai attaisnotu 1. panta 1. punktā minēto starptautisko sankciju nepiemērošanu, nevar atsaukties uz valsts tiesību aktu noteikumiem."

18 *OUG* Nr. 202/2008 7. pants paredz:

"1. Ikviena persona, kuras rīcībā ir dati un informācija, kas attiecas uz norādītajām personām vai vienībām, kurai pieder vai kura kontrolē mantu, vai kuras rīcībā ir dati un informācija, kas attiecas uz šo mantu, darījumiem, kas saistīti ar mantu, vai darījumiem, kuros ir iesaistītas norādītās personas vai vienības, informē kompetento iestādi saskaņā ar šo ārkārtas rīkojumu, tiklīdz tā uzzina par situācijas esamību, kuras dēļ nepieciešama šāda informācija.

2. Ja valsts iestāde vai publisko tiesību institūcija, kas informēta saskaņā ar 1. punktu, konstatē, ka tā nav kompetentā iestāde saskaņā ar šo ārkārtas rīkojumu, tā 24 stundu laikā nosūta informāciju kompetentajai iestādei. Ja kompetento iestādi nevar noteikt, informācija tiek nosūtīta Ārlietu ministrijai kā 13. pantā paredzētās starpiestāžu komitejas koordinatorei.

3. Informācijā jābūt minimālām norādēm, kas ļauj noteikt tās autoru un sazināties ar to."

19 *OUG* Nr. 202/2008 24. panta 1. punkts formulēti šādi:

"Fiziskām vai juridiskām personām, kuras ir nodibinājušas tiesiskās attiecības vai atrodas faktiskajā situācijā saistībā ar jebkādu mantu, uz ko attiecas starptautiskas sankcijas, un kuras uzzina par situācijām, par kurām nepieciešams paziņot vai ziņot saskaņā ar attiecīgi 7. vai 18. pantu, ir pienākums bez kavēšanās, un iepriekš nepaziņojot kompetentajām iestādēm, neveikt nekādas darbības attiecībā uz šādu mantu, izņemot tās, kas paredzētas šajā ārkārtas rīkojumā, un nekavējoties par to informēt kompetentās iestādes."

20 *OUG* Nr. 202/2008 26. panta 1. punkta b) apakšpunkts noteic:

"Turpmāk minētie pārkāpumi ir administratīvi pārkāpumi, un par tiem ir paredzēts naudas sods no 10 000 līdz 30 000 [Rumānijas lejas (RON)], kā arī tās mantas konfiskācija, kas paredzēta, izmantota vai radusies pārkāpuma rezultātā:

[..]

b) 24. panta 1. punktā paredzētā pienākuma neievērošana, ja darbība nav noziedzīgs nodarījums".

Rīkojums Nr. 156/2018 un Rīkojums Nr. 901/2019

21 2018. gada 18. janvāra *Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 156/2018 pentru aprobarea Listei cuprinzând produsele militare supuse regimului de control al exporturilor, importurilor și altor operațiuni* (Ārlietu ministra rīkojums Nr. 156/2018 "Par eksporta, importa un cita veida darījumu kontroles režīmam pakļauto militāro preču saraksta apstiprināšanu") (2018. gada 30. janvāra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 86, turpmāk tekstā – "Rīkojums Nr. 156/2018), kas bija spēkā no 2018. gada 5. marta līdz 2019. gada 4. jūlijam, tika atcelts un aizstāts ar 2019. gada 4. jūnija *Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 901/2019 pentru aprobarea Listei cuprinzând produsele militare supuse regimului de control al exporturilor, importurilor și altor operațiuni* (Ārlietu ministra rīkojums Nr. 901/2019 "Par eksporta, importa un cita veida darījumu kontroles režīmam pakļauto militāro preču saraksta apstiprināšanu) (2019. gada 12. jūnija *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 477, turpmāk tekstā – "Rīkojums Nr. 901/2019"), kas bija spēkā no 2019. gada 5. jūlija līdz 2021. gada 6. oktobrim.

22 Šo rīkojumu kategorija "ML 11" ietvēra tādu elektronisko ierīču, "kosmisko aparātu" un sastāvdaļu sarakstu, kas nav norādītas citur minētajos rīkojumos ietvertajā sarakstā.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

23 *Neves*, kuras galvenā darbības joma ir starpniecība aviācijas nozares preču tirdzniecībā, bija starpniece darījumā starp Ukrainas sabiedrību *SFTE Spetstechnoexport* (turpmāk tekstā – "*SFTE*") un kādu Indijas sabiedrību.

24 2019.gada 4. janvārī *Neves* kā pārdevēja noslēdza ar *SFTE* līgumu par īpašuma tiesību nodošanu uz 32 radio stacijām R-800L2E, kuras bija jāpiegādā Arābu Emirātos (turpmāk tekstā – "2019. gada 4. janvāra līgums"). 2019. gada 8. janvārī *Neves* nopirka no kādas Portugāles sabiedrības šīs 32 radio stacijas, 20 no kurām bija izgatavotas Krievijā un eksportētas uz Apvienotajiem Arābu Emirātiem. Pēc tam *Neves* saskaņā ar *STFE* lūgumu nodeva minētās 32 radio stacijas šai Indijas sabiedrībai, kura tās saņēma 2019. gada 31. janvārī.

25 Ar 2019. gada 26. un 29. jūlija vēstulēm *Departamentul pentru Controlul Exporturilor (ANCEX) din cadrul Ministerului Afacerilor Externe* (Ārlietu ministrijas Eksporta kontroles departaments (*ANCEX*), Rumānija; turpmāk tekstā – "*ANCEX*") informēja *Neves*, ka radio stacijas R-800L2E ietilpst ar Rīkojumu Nr. 901/2019 apstiprinātā militāro preču saraksta ML 11 kategorijā, ka komercdarījumi ar tām var tikt veikti, vienīgi balstoties uz šī departamenta veikto reģistrāciju un izsniegtajām licencēm atbilstoši *Ordonanța de urgență a Guvernului Nr. 158/1999 privind regimul de control al exporturilor, importurilor și altor operațiuni cu produse militare* (Valdības ārkārtas rīkojums Nr. 158/1999 "Par militāro preču eksporta, importa un cita veida darījumu kontroles režīmu"), un ka starpniecības darījumi ar šīm radio stacijām ietilpst Lēmuma 2014/512 tvērumā.

26 Atbildot uz šīm vēstulēm, *Neves* apstrīdēja to, ka minētajām stacijām ir militārs raksturs un norādīja, ka to piegādes laikā nebija piemērojams Rīkojums Nr. 901/2019. *Neves* piebilda, ka nav piemērojams arī Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, jo šīs pašas radio stacijas nebija pārdotas Krievijā, bet tās bija piegādātas uz Indiju.

27 2019. gada 6. un 9. augustā *Neves* saņēma no *SFTE* attiecīgi 577 746,08 EUR kā avansu un 2 407 215,32 EUR kā samaksu par precēm, kas piegādātas atbilstoši 2019. gada 4. janvāra līgumam.

28 2020. gada 12. maija *ANAF* atbilstoši *OUG* 26. panta 1. punkta b) apakšpunktam sagatavoja administratīvā pārkāpuma protokolu, ar kuru uzlika *Neves* galvenokārt administratīvo sodu 30 000 Rumānijas leju (RON) apmērā (aptuveni 6066 EUR) un papildus konfiscēja kopējo summu 14 113 003 RON (aptuveni 2 984 961,40 EUR), kas saņemta 2019. gada 6. un 9. augustā, pamatojoties uz 2019. gada 4. janvāra līgumu.

29 *ANAF* uzskatīja, ka *Neves* ir pārkāpusi Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu, kā arī *OUG* Nr. 202/2008 3. panta 1. punktu, 7. panta 1. punktu un 24. panta 1. punktu. Pielikumā šim protokolam tā precizēja, tostarp, ka, lai gan ar 2019. gada 27. jūnija vēstuli *Neves* bija informējusi *ANCEX*, ka radio staciju izcelsmes valsts ir Krievijas Federācija, tā turpināja šī līguma izpildi un saņēma šo summu, neraugoties uz *ANCEX* 2019. gada 26. un 29. jūlija vēstulēm.

30 Lai atceltu minēto [administratīvā pārkāpuma] protokolu, *Neves* iesniedza pieteikumu *Judecătoria Sectorului 1 București* (Bukarestes 1. rajona pirmās instances tiesa, Rumānija), kas noraidīja šo pieteikumu ar 2020. gada 2. novembra spriedumu.

31 *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa, Rumānija), kas ir iesniedzējtiesa, jāizskata *Neves* apelācijas sūdzība par šo spriedumu. *Neves* galvenokārt apstrīd to, ka ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ko tai pārmet *ANAF* un pakārtoti apgalvo, ka konfiskācijas pasākums, kas attiecībā uz to ir veikts šī pārkāpuma dēļ, nav samērīgs un pārkāpj tās tiesības uz īpašumu, ko garantē Parīzē 1952. gada 20. martā parakstītā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas papildu protokola Nr. 1 (turpmāk tekstā – "pirmais papildu protokols") 1. pants.

32 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Tiesas savā judikatūrā, it īpaši 2017. gada 28. marta spriedumā *Rosneft* (C-72/15, EU:C:2017:236), vēl nav interpretējusi Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu un ka ir nepieciešams skaidrojums par, konkrēti, to, vai šis lēmums atļauj tādu pilnīga apmēra konfiskācijas pasākumu kā pamatlietā aplūkotais. Minētā tiesa arī vēlas zināt, vai tas ir samērīgs, it īpaši ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru.

33 Šādos apstākļos *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Lēmums 2014/512], it īpaši tā 5. un 7. pants, ņemot vērā tiesiskās drošības principu un (sodu likumības principu (*nulla poena sine lege*)), var tikt interpretēts tādējādi, ka tas pieļauj tādu valsts pasākumu (kā civiltiesisku sodu), ar kuru ir atļauts pilnībā konfiscēt summas, kuras iegūtas no tāda darījuma kā [Lēmuma 2014/512] 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētais darījums, gadījumā, ja konstatēta tāda nodarījuma izdarīšana, kas valsts tiesību aktos ir kvalificēts kā krimināpārkāpums?

2) Vai [Lēmuma 2014/512] 5. pants jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstīm ir ļauts pieņemt valsts pasākumus, ar kuriem ir paredzēts automātiski konfiscēt visas summas, kuras iegūtas, pārkāpjot pienākumu paziņot par darījumu, kas ietilpst [Lēmuma 2014/512] 2. panta 2. punkta a) apakšpunkta piemērošanas jomā?

3) Vai [Lēmuma 2014/512] 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētais aizliegums ir piemērojams gadījumā, ja preces, kas uzskatāmas par militārām iekārtām, ir bijušas starpniecības darījumu priekšmets, bet nekad nav fiziski ievestas dalībvalsts teritorijā?"

Par Tiesas kompetenci

34 Rumānijas un Nīderlandes valdības, kā arī Padome uzskata, ka saskaņā ar LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējo teikumu un LESD 275. pantu Tiesas kompetencē neietilpst interpretēt tādu vispārpiemērojamu tiesību normu attiecībā uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP), kas ir valsts sankciju pasākumu pamats, kā Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts. *Neves*, Austrijas valdība un Komisija uzskata, ka Tiesas kompetencē ietilpst šādas tiesību normas interpretācija.

35 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējam teikumam un LESD 275. panta pirmajai daļai Tiesai principā nav kompetences attiecībā uz tiesību normām, kuras ietilpst KĀDP, kā arī tiesību aktiem, kuri ir pieņemti uz to pamata. Šīs tiesību normas veido izņēmumu no vispārējās normas par kompetenci, kāda ir piešķirta Tiesai ar LES 19. pantu, lai nodrošinātu, ka tiek ievērots tiesiskums Līgumu interpretēšanā un piemērošanā, līdz ar to tās ir šauri interpretējamas (spriedumi, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 69. un 70. punkts; 2016. gada 19. jūlijs, H/Padome u.c., C-455/14 P, EU:C:2016:569, 39. un 40. punkts, kā arī 2020. gada 6. oktobris, *Bank Refah Kargaran*/Padome, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 26. un 32. punkts).

36 Turklāt LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējais teikums un LESD 275. panta otrā daļa tieši noteic divus izņēmumus no šī principa, proti, Tiesas kompetenci kontrolēt, pirmkārt, LES 40. panta ievērošanu, kā arī, otrkārt, to Padomes lēmumu tiesiskumu, kas pieņemti, pamatojoties uz tiesību normām attiecībā uz KĀDP, un kas paredz ierobežojošus pasākumus attiecībā uz fiziskām vai juridiskām personām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 60. un 81. punkts).

37 Tiesa ir precizējusi, ka attiecībā uz tādiem tiesību aktiem, kuri pieņemti, pamatojoties uz tiesību normām saistībā ar KĀDP, tieši šo tiesību aktu individuālais raksturs saskaņā ar LESD 275. panta otro daļu sniedz piekļuvi Savienības tiesām (spriedums, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 103. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Tomēr Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, kura piemērošanas jomu definē atsauce nevis uz identificētām fiziskām vai juridiskām personām, bet uz objektīviem kritērijiem, katrā ziņā ir vispārpiemērojams pasākums, kas neietilpst LESD 275. panta otrajā daļā paredzētajos ierobežojošajos pasākumos (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2013. gada 28. novembris, Padome/*Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, Krājums, EU:C:2013:776, 99. punkts, kā arī 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 97. un 98. punkts).

39 Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Tiesas kompetence nekādi nav ierobežota attiecībā uz regulu, kas pieņemta, pamatojoties uz LESD 215. pantu, un ar ko tiek īstenoti KĀDP kontekstā pieņemtie Savienības lēmumi. Faktiski šādas regulas veido Savienības tiesību aktus, kuri pieņemti uz LESD pamata un attiecībā uz kuriem Savienības tiesām ir pilnīga kompetence, ko tai piešķir Savienības primārie tiesību akti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 106. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Tās tas ir Regulas Nr. 833/2014 gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 105. un 107. punkts).

41 Lai gan tas tā ir, tā kā aizliegums sniegt starpniecības pakalpojumus, ko paredz Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, kas ir attiecībā uz *Neves* noteikto valsts sankciju pamats, pamatlietas faktu rašanās laikā nebija ieviests Regulā Nr. 833/2014, rodas jautājums par to, vai Tiesas kompetencē ietilpst šī 2. panta 2. punkta a) apakšpunkta interpretācija.

42 Šajā kontekstā jāizvērtē, vai Tiesas kompetencē ietilpst tāda vispārpiemērojama pasākuma kā Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts interpretācija gadījumā, kad šis pasākums, kas ir attiecībā uz fizisko vai juridisko personu noteikto valsts sankciju pasākumu pamats, būtu bijis jāievieš regulā atbilstoši LESD 215. pantam, lai nodrošinātu vienveidīgu minētā pasākuma piemērošanu Savienības līmenī.

43 Pirmām kārtām attiecībā uz Tiesas kompetenci kontrolēt LES 40. panta ievērošanu jānorāda, ka Līgumos nav paredzēta nekāda īpaša kārtība šādas tiesas kontroles veikšanai. Šādos apstākļos šī kontrole ietilpst vispārējā kompetencē, ko LES 19. pants piešķir Tiesai, lai tā nodrošinātu tiesību ievērošanu Līgumu interpretēšanā un piemērošanā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 62. punkts). Paredzot šo vispārējo kompetenci, LES 19. panta trešās daļas b) punktā turklāt ir norādīts, ka Tiesa pēc dalībvalstu tiesu lūguma tostarp sniedz prejudiciālus nolēmumus par Savienības tiesību aktu interpretāciju vai iestāžu pieņemto aktu spēkā esamību.

44 Minētās kontroles ietvaros atbilstoši LES 40. panta pirmajai daļai Tiesai jānodrošina, lai KĀDP īstenošana, ko veic Padome, neietekmētu to procedūru piemērošanu un iestāžu pilnvaru apjomu, kas Līgumos paredzētas Savienības kompetences īstenošanai atbilstoši LESD.

45 Tas it īpaši nozīmē nodrošināt, ka attiecībā uz LESD 215. panta īstenošanu, kas izveido saikni starp LES mērķiem KĀDP jomā un Savienības darbībām, kuras ietver ierobežojošus pasākumus saistībā ar LESD (šajā ziņā skat. spriedumus, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 59. punkts un 2020. gada 6. oktobris, *Bank Refah Kargaran*/Padome, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 38. punkts), Padome nevar apiet Tiesas kompetenci attiecībā uz regulu atbilstoši šim pantam.

46 Šajā ziņā no LESD 215. panta 1. punkta skaidrā formulējuma, it īpaši no darbības vārda "paredz" izmantošanas, kas atšķiras no šī panta 2. punktā izmantotajiem vārdiem "var pieņemt", izriet, ka Padomei jāparedz minētajā 1. punktā paredzētie nepieciešamie pasākumi, lai īstenotu lēmumu KĀDP, ar ko tiek pieņemta Savienības nostāja attiecībā uz ekonomisko un finanšu sakaru pārtraukšanu vai mazināšanu ar trešām valstīm. Šī iestāde tātad ir situācijā, kuru aptver šis pēdējais punkts, proti, saistošas kompetences situācijā.

47 Otrām kārtām, no Tiesas judikatūras arī izriet, ka attiecībā uz Savienības tiesību aktiem, kas rada saistošas tiesiskas sekas trešām personām, Tiesai ar Līgumiem uzticētā tiesas kontrole nav ierobežota ar šo tiesību aktu kvalifikāciju, raksturu vai formu. Tā, runājot par LESD 263. pantā paredzēto atcelšanas prasību, tā kā šī prasība ir vērsta uz tiesiskuma nodrošināšanu Līgumu interpretēšanā un piemērošanā, tā ir pieejama attiecībā uz visām tādām Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru pieņemtajām tiesību normām neatkarīgi no to formas vai rakstura, kuras ir domātas, lai radītu saistošas tiesiskas sekas (šajā ziņā skat. spriedumus, 1971. gada 31. marts Komisija/Padome, 22/70, EU:C:1971:32, 40., 42. un 55. punkts, kā arī 2022. gada 14. jūlijs, Parlaments/Padome (Eiropas Darba iestāde), C-743/19, EU:C:2022:569, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Tiesai ar Līgumiem uzticētā kompetence, lai nodrošinātu tiesas aizsardzību trešajām personām, nevar tikt ierobežota ar apstākli, ka Padome nav pieņēmusi visus nepieciešamos pasākumus, balstoties uz LESD 215. panta 1. punktu, lai gan, kā tas ir uzsvērts šī sprieduma 46. punktā, tai atbilstoši šai tiesību normai ir saistoša kompetence.

49 Līdz ar to iespējai vērsties Tiesā līgumos paredzētā prejudiciālā nolēmuma ietvaros saistībā ar regulu, kas pieņemta, balstoties uz LESD 215. panta 1. punktu, ir jābūt pieejamai attiecībā uz visām tiesību normām, kas Padomei būtu bijis jāiekļauj šādā regulā un kas ir pamats valsts sankciju pasākumam attiecībā uz trešām personām (pēc analoģijas skat. spriedumu, 1971. gada 31. marts, Komisija/Padome, 22/70, EU:C:1971:32, 38.–40. punkts).

50 Šādu interpretāciju apstiprina LESD 267. panta būtiskais mērķis, kas vērsts uz to, lai nodrošinātu, ka valsts tiesas vienveidīgi piemēro Savienības tiesības. Proti, attiecībā uz vispārpiemērojamiem pasākumiem, kas Padomei būtu bijis jāievieš regulā atbilstoši LESD 215. pantam, atšķirības starp dalībvalstu tiesām šāda vispārpiemērojama pasākumā interpretēšanā varētu apdraudēt pašu Savienības tiesību sistēmas vienotību un kaitēt būtiskajai tiesiskās drošības prasībai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 80. punkts).

51 Šī sprieduma 49. punktā veiktā interpretācija ļauj arī nodrošināt nepieciešamo tiesību aizsardzības tiesās sistēmas, ko paredz Savienības tiesības, saskaņotību. Proti, kā tas izriet gan no LES 2. panta, kas ir ietverts LES vispārējos noteikumos, gan no LES 21. panta, kurš attiecas uz Savienības ārējo rīcību un uz kuru ir atsauce LES 23. pantā, kas attiecas uz KĀDP, Savienība ir balstīta uz tiesiskas valsts vērtībām. Tiesiskas valsts esamības neatņemama iezīme ir efektīva tiesas kontrole, kuras mērķis ir nodrošināt Savienības tiesību normu ievērošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 6. oktobris, *Bank Refah Kargaran*/Padome, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 35. un 36. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

52 Šīs vērtības saglabāšanu būtiski sekmē LES 19. panta 3. punkta b) apakšpunktā un LESD 267. pantā paredzētā prejudiciālā nolēmuma procedūra, kas veido tiesu sistēmas stūrakmeni Savienībā (šajā nozīmē skat. Atzinumu 2/13 (Eiropas Savienības pievienošanās ECPAK), 2014. gada 18. decembris, EU:C:2014:2454, 176. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Tādējādi jāuzskata, ka, ņemot vērā LES 19., 24. un 40. pantu, kā arī LESD 215. panta 1. punktu, aplūkojot tos LES 2. un 21. panta gaismā, Tiesas kompetencē ir lemt prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā saskaņā ar LESD 267. pantu par tāda vispārpiemērojamā pasākuma interpretāciju, kas ietilpst tiesību aktā, kurš pieņemts, balstoties uz tiesību normām saistībā ar KĀDP, gadījumā, kad Padomei būtu bijis jāīsteno šis pasākums, kas ir pamats fiziskai vai juridiskai personai valsts līmenī noteiktam sankciju pasākumam atbilstoši LESD 215. pantam.

54 Šo apsvērumu gaismā jāizvērtē Tiesas kompetence interpretēt Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

55 Tā, ir jāizvērtē, vai aizliegums sniegt starpniecības pakalpojumus saistībā ar Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētajām militārajām precēm ir viens no nepieciešamajiem pasākumiem LESD 215. panta 1. punkta izpratnē, kas Padomei jāpieņem, kā tas izriet no šī sprieduma 46. punkta, gadījumā, kad šāds lēmums paredz daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai mazināt ekonomikas un finanšu sakarus ar vienu vai vairākām trešām valstīm, lai šāds lēmums tiktu īstenots.

56 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka šis aizliegums paredz ierobežot saimnieciskās darbības subjektu spēju veikt darbības, kas ietilpst LES piemērošanas jomā, no kā izriet, ka tas var tikt īstenots Savienības līmenī tikai tad, ja tiek pieņemta arī regula atbilstoši LESD 215. pantam, lai garantētu tā vienveidīgu piemērošanu visās dalībvalstīs (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 1. marts, *National Iranian Oil Company*/Padome, C-440/14 P, EU:C:2016:128, 54. punkts).

57 Faktiski Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētie ieroči un militārās preces tāpat kā saistītie pakalpojumi ietilpst LESD piemērošanas jomā. Konkrēti, kā Komisija to norādīja tiesas sēdē, šo ieroču, preču un pakalpojumu tirdzniecība ietilpst Savienības kompetencē saskaņā ar LESD 114. un 207. pantu. Uz minētajiem ieročiem un precēm, kas iekļauti Kopējās nostājas 2008/944 12. pantā paredzētajā Eiropas Savienības Kopējā militāro preču sarakstā, kurš ir atsauce valstu sarakstiem attiecībā uz dalībvalstu militārajām tehnoloģijām un precēm, tādējādi ir attiecināms kopējais muitas tarifs, kā to apstiprina Padomes Regula (EK) Nr. 150/2003 (2003. gada 21. janvāris) par noteiktiem ieročiem un militārajam ekipējumam paredzēto ievedmuitas nodokļu atlikšanu (OV 2003, L 25, 1. lpp.).

58 Tāpat šo secinājumu nevar atspēkot iespēja, ko dalībvalstīm sniedz LESD 346. panta 1. punkta b) apakšpunkts, kas katrai dalībvalstij atļauj, ievērojot noteiktus nosacījumus, veikt pasākumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai aizsargātu savas būtiskās drošības intereses, un kas ir saistīti ar ieroču, munīcijas un militārā aprīkojuma ražošanu vai tirdzniecību. Kā to tiesas sēdē norādīja Komisija, šī iespēja nevar ierobežot Padomes saistošo kompetenci, kas izriet no LESD 215. panta 1. punkta, paredzēt nepieciešamos pasākumus, lai Savienībā īstenotu ekonomikas un finanšu sakaru ar trešajām valstīm pārtraukšanu vai mazināšanu, kura paredzēta lēmumā, ar ko tiek pieņemta Savienības nostāja šajā ziņā.

59 Turklāt jānorāda, ka Padome, pieņemot Regulu 2023/1214, ir ieviesusi Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto aizliegumu sniegt starpniecības pakalpojumus saistībā ar militārajām precēm, kas sliecas apstiprināt to, ka šāds pasākums ir viens no tiem, kas jāpieņem ar regulu, kura balstīta uz LESD 215. panta 1. punktu.

60 No tā izriet, ka šis aizliegums sniegt starpniecības pakalpojumus saistībā ar militārām precēm ietilpst to pasākumu jomā, kas LESD 215. panta 1. punkta izpratnē ir nepieciešami, lai Savienības līmenī īstenotu šo lēmumu, kas Padomei būtu bijis jāievieš ar Regulu Nr. 833/2014.

61 Attiecīgi Tiesas kompetencē ietilpst atbildes sniegšana uz prejudiciālajiem jautājumiem.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par trešo jautājumu

62 Ar trešo jautājumu, kas jāizskata vispirms, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā noteiktais aizliegums sniegt starpniecības pakalpojumus ir piemērojams pat tad, kad militārās preces, kas ir attiecīgā starpniecības darījuma priekšmets, nekad nav tikušas importētas dalībvalsts teritorijā.

63 Atbilstoši šai tiesību normai "ir aizliegts tieši vai netieši jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai Krievijā vai izmantošanai Krievijā sniegt tehnisku palīdzību, starpniecības pakalpojumus vai citus pakalpojumus, kas saistīti ar militārām darbībām un ar ieroču un ar tiem saistītu visu veidu materiālu, tostarp ieroču un munīcijas, militāro transportlīdzekļu un iekārtu, paramilitāro iekārtu un to rezerves daļu nodrošinājumu, ražošanu, apkopi un izmantošanu".

64 No minētās tiesību normas formulējuma, it īpaši no vārdu "tieši vai netieši" izmantošanas izriet, ka tajā paredzētais aizliegums ir plaši piemērojams, it īpaši, kad starpniecības pakalpojumi saistībā ar militārajām precēm tiek sniegti personai, vienībai vai struktūrai Krievijā, un šis formulējums neparedz nosacījumu, kas prasa, lai šīs preces tiktu importētas dalībvalsts teritorijā. Saskaņā ar minēto formulējumu pietiek ar to, ka šie pakalpojumi tieši vai netieši tiek sniegti saimnieciskās darbības subjektam Krievijā, neatkarīgi no minēto preču piegādes galamērķa, pretēji tam, ko apgalvo *Neves*.

65 Regulējuma, kurā iekļaujas Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, mērķi un konteksts apstiprina šādu interpretāciju.

66 Šajā ziņā, lai gan šis lēmums neietver tiesību normu, kas definē jēdzienu "starpniecības pakalpojumi", Regulas Nr. 833/2014, ar ko šis lēmums tiek īstenots Savienības līmenī, 1. panta 1. punkta d) apakšpunktā ir ietverta šī jēdziena definīcija, no kuras skaidri izriet, ka nav paredzēts nekāds nosacījums attiecībā uz preču, kas ir attiecīgā starpniecības darījuma priekšmets, importēšanu dalībvalsts teritorijā.

67 Proti, saskaņā ar šo tiesību normu starpniecības darījumi ietver darījumu apspriešanu vai organizēšanu, lai veiktu preču pirkšanu, pārdošanu vai piegādi, "tostarp no kādas trešās valsts uz kādu citu trešo valsti", vai preču pirkšanu vai pārdošanu "tostarp trešās valstīs esošu, lai tās nodotu citai trešai valstij".

68 Turklāt Tiesa ir uzsvērusi to, cik svarīgi ir Lēmuma 2014/512 un Regulas Nr. 833/2014 īstenojamie mērķi, proti, Ukrainas teritoriālās integritātes, suverenitātes un neatkarības aizsardzība, kā arī krīzes šajā valstī noregulējuma mierīgā ceļā sekmēšana, kas iekļaujas plašākā mērķī uzturēt mieru un starptautisko drošību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 150. punkts).

69 Tā, šī lēmuma 2. panta 2. punkta a) apakšpunkta interpretācija, saskaņā ar kuru šajā tiesību normā noteiktais aizliegums ir piemērojams pat tad, kad konkrētie starpniecības pakalpojumi attiecas uz ieročiem un militārajām precēm, kas neatkarīgi no to piegādes galamērķa nav importētas

dalībvalsts teritorijā, ļauj nodrošināt šī aizlieguma lietderīgo iedarbību un sekmē šī sprieduma iepriekšējā punktā atgādināto minētā lēmuma mērķu realizāciju. Faktiski šāds aizliegums viegli varētu tikt apiets, ja tam, lai to neievērotu, pietiktu ar to, ka šie ieroči un militārās preces tiktu virzīti, nešķērsojot Savienības teritoriju.

70 Šī sprieduma 64. punktā izklāstītā interpretācija ļauj arī nodrošināt Savienības tiesību interpretācijas saskaņotību, piešķirot jēdzienam "starpniecības pakalpojumi", kas ietverts dažādos ar KĀDP saistītos tiesību aktos, vienu un to pašu tvērumu.

71 No tā izriet, ka uz trešo jautājumu jāatbild, ka Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā noteiktais aizliegums sniegt starpniecības pakalpojumus ir piemērojams pat tad, kad militārās preces, kas ir attiecīgā starpniecības darījuma priekšmets, nekad nav importētas dalībvalsts teritorijā.

Par pirmo un otro jautājumu

72 Vispirms jānorāda, pirmkārt, ka ar pirmo un otro jautājumu, kurus jāizskata kopā un otrām kārtām, iesniedzējtiesa atsaucas gan uz Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu, gan uz šī lēmuma 5. un 7. pantu. Tomēr no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šim 5. un 7. pantam nav nozīmes attiecībā uz pamatlietas faktiem.

73 Tā, minētais 5. pants vienīgi norāda, ka Savienība aicina trešās valstis pieņemt ierobežojošus pasākumus, kas ir līdzīgi tiem, kuri paredzēti šajā lēmumā. Savukārt 7. pants attiecas uz iespējamām prasībām saistībā ar jebkādu līgumu vai darījumu, kura izpildi ietekmē pasākumi, kas veikti saskaņā ar Lēmumu 2014/512, ja tās iesniedz viena no šī 7. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunktā uzskaitītajām personu un vienību kategorijām. Taču saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm pamatlieta neattiecas uz šādām prasībām un *Neves* neietilpst nevienā no šīm kategorijām.

74 Otrkārt, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šī iesniedzējtiesa vēlas zināt arī par tādas konfiskācijas pasākuma, kura noteikta *Neves*, saderīgumu ar tiesībām uz īpašumu, kas garantētas pirmā papildu protokola 1. punktā un Savienības tiesību sistēmā nostiprinātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 17. pantā.

75 Līdz ar to jāuzskata, ka ar pirmo un otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, aplūkots Hartas 17. pantā nostiprināto tiesību uz īpašumu, kā arī tiesiskās drošības un sodu likumības principu gaismā, jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts konfiskācijas pasākumu, ar kuru pilnībā konfiscē šī 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā starpniecības darījuma ienākumus un kurš automātiski tiek piemērots pēc tam, kad valsts kompetentās iestādes ir konstatējušas aizlieguma veikt šo darījumu un pienākuma paziņot par to pārkāpumu.

76 Šajā ziņā jāatgādina, pirmām kārtām, ka tad, kad nav harmonizēti Savienības tiesību akti attiecībā uz sankcijām, kas piemērojamas ar šiem tiesību aktiem izveidotajā sistēmā paredzēto nosacījumu neizpildes gadījumā, dalībvalstīm, pilnībā saglabājot izvēli sankciju ziņā, jānodrošina, lai par Savienības tiesību pārkāpumiem tiktu piemērotas sankcijas, ievērojot tādus nosacījumus pēc būtības un formas, kas ir analogi tiem, kuri piemērojami līdzīga veida un nozīmīguma valsts tiesību pārkāpumu gadījumos, un kas katrā ziņā sodu padara efektīvu, samērīgu un atturošu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 16. jūlijs, *Chmielewski*, C-255/14, EU:C:2015:475, 21. punkts, un 2018. gada 2. maijs, *Scialdone*, C-574/15, EU:C:2018:295, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

77 Konkrēti, valsts tiesību aktos paredzētie sankciju pasākumi nedrīkst pārsniegt to, kas ir atbilstošs un nepieciešams, lai sasniegtu ar šiem tiesību aktiem leģitīmi īstenojamos mērķus, tie arī nedrīkst būt nesamērīgi attiecībā uz šiem mērķiem un sankciju bardzībai jāatbilst pārkāpumu, kas ar tām tiek sodīti, smagumam, it īpaši nodrošinot īsti preventīvu ietekmi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 24. februāris, *Agenzia delle dogane e dei monopoli un Ministero dell'Economia e delle Finanze*, C-452/20, EU:C:2022:111, 37.–39. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Otrām kārtām, attiecība uz Hartas 17. pantā nostiprinātajām tiesībām uz īpašumu jāatgādina, ka atbilstoši šī panta 1. punkta noteikumiem "ikvienai personai ir tiesības uz īpašumu, kas iegūts likumīgi, tiesības to lietot un atsavināt, kā arī tiesības attiecībā uz to dot rīkojumu savas nāves gadījumam. Nevienam nedrīkst atņemt īpašumu, ja vien tas nav jādara sabiedrības interesēs, kā arī gadījumos un apstākļos, kuri ir paredzēti tiesību aktos, ar noteikumu, ka par zaudējumiem laikus izmaksā taisnīgu kompensāciju. Īpašuma izmantošanu var noteikt ar tiesību aktiem, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs".

79 Kā Tiesa jau ir nospriedusi, Hartas 17. pants ir tiesību norma, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām (spriedums, 2019. gada 21. maijs, Komisija/Ungārija (Lauksaimniecības zemes lietojuma tiesības), C-235/17, EU:C:2019:432, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Atbilstoši Hartas 52. panta 3. punktam, ciktāl tajā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītajā Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā šajā konvencijā noteiktajām tiesībām. Tomēr šī tiesību norma neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību. No tā izriet, ka Hartas 17. panta interpretācijas mērķiem kā minimālās aizsardzības standarts jāņem vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra attiecībā uz pirmā papildu protokola 1. pantu, kurā nostiprināta tiesību uz īpašumu aizsardzība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 21. maijs, Komisija/Ungārija (Lauksaimniecības zemes lietojuma tiesības), C-235/17, EU:C:2019:432, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

81 Gluži tāpat, kā Eiropas Cilvēktiesību tiesa pastāvīgi ir nospriedusi attiecībā uz pirmā papildu protokola 1. pantu, jāprecizē, ka Hartas 17. panta 1. punkts ietver trīs atsevišķas normas. Pirmā, kas ir izklāstīta tā pirmajā teikumā un ir vispārīga, konkretizē tiesību uz īpašumu ievērošanas principu. Otrā, kas ir ietverta minētās tiesību normas otrajā teikumā, attiecas uz īpašuma atņemšanu un pakļauj to vairākiem nosacījumiem. Savukārt trešajā, kas ietverta šīs pašas tiesību normas trešajā teikumā, ir atzītas valstu pilnvaras tostarp reglamentēt īpašuma izmantošanu, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs. Tomēr šīs normas nav savstarpēji nesaistītas. Otrā un trešā norma attiecas uz konkrētiem tiesību uz īpašumu aizskārumiem, un tās jāinterpretē pirmajā no šīm normām nostiprinātā principa gaismā (spriedums, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2*, C-83/20, EU:C:2022:346, 38. punkts).

82 Šajā ziņā no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izriet, ka konfiskācijas pasākumi, kuri attiecas uz noziedzīgā nodarījumā vai nelikumīgā darbībā iegūtiem līdzekļiem vai noziedzīgā nodarījumā izmantotu instrumentu, kas nepieder labticīgai trešai personai, parasti ietilpst īpašuma izmantošanas regulējuma jomā, pat ja tie pēc savas būtības atņem personai tās īpašumu (skat. it īpaši ECT spriedumu, 1986. gada 24. oktobris, *Agosi* pret Apvienoto Karalisti, (CE:ECHR:1986:1024JUD000911880, 51. punkts; ECT spriedumu, 2015. gada 12. maijs, *Gogitidze* u.c. pret Gruziju, CE:ECHR:2015:0512JUD003686205, 94. punkts, ka arī ECT spriedumu, 2020. gada 15. oktobris, *Karapetyan* pret Gruziju, CE:ECHR:2020:1015JUD006123312, 32. punkts).

83 Izskatāmajā lietā *Neves* piemērotais konfiskācijas pasākums attiecās uz naudas summu, kas tai bija samaksāta kā atlīdzība par radio staciju, kuras uzskatāmas par militārām precēm, piegādi, izpildot 2019. gada 4. janvāra līgumu. Šis pasākums ir vērsts uz to, lai tiktu ievērots aizliegums sniegt starpniecības pakalpojumus saistībā ar Lēmumā 2014/512 paredzētajām militārajām precēm saskaņā ar ierobežojošu vispārpiemērojamu pasākumu, atbildot uz Krievijas darbībām, kas destabilizē situāciju Ukrainā. Tādējādi minētais pasākums ir saistīts ar tādu aizliegumu pirkt no Krievijas un pārdot Krievijai ieročus un militārās iekārtas, kas arī paredzēts šajā lēmumā, tāpat kā plašākā nozīmē – regulējumā attiecībā uz ieroču tirdzniecību.

84 Šādos apstākļos šāds konfiskācijas pasākums veido tiesību uz īpašumu ierobežojumu, kas Hartas 17. panta 1. punkta trešā teikuma izpratnē ietilpst īpašuma izmantošanas regulējumā.

85 Šajā ziņā jāatgādina, ka Hartas 17. pantā garantētās tiesības uz īpašumu nav absolūta prerogatīva un to izmantošanai var tikt noteikti ierobežojumi, ko attaisno Savienības izvirzītie vispārējo interešu mērķi (spriedums, 2016. gada 20. septembris, *Ledra Advertising* u.c./Komisija un ECB, no C-8/15 P līdz C-10/15 P, EU:C:2016:701, 69. punkts.

86 Tomēr atbilstoši Hartas 52. panta 1. punktam visiem Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem jābūt paredzētiem tiesību aktos, jārespektē šo tiesību un brīvību būtība, un, ievērojot samērīguma principu, jābūt nepieciešamiem un faktiski jāatbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko ir atzinusi Savienība, vai nepieciešamībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

87 Tā, pirmkārt, tāds konfiskācijas pasākums, kāds ir noteikts *Neves*, ir paredzēts tiesību aktā Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē. Proti, šis pasākums ir balstīts uz *OUG* Nr. 202/2008, kā arī uz tādu valsts sarakstu attiecībā uz dalībvalstu militārajām tehnoloģijām un precēm, kas paredzēts Kopējās nostājas 2008/944 12. pantā un attiecībā uz Rumāniju izveidots ar Rīkojumu Nr. 156/2018 un Nr. 901/2019.

88 Otrkārt, kā tas izriet no šī sprieduma 82. punktā minētās judikatūras, tā kā šis pasākums ietilpst īpašuma izmantošanas regulējumā Hartas 17. panta 1. punkta trešā teikuma izpratnē un nav īpašuma atņemšanas pasākums šī 17. panta 1. punkta otra teikuma izpratnē, ar to tiek ievērots tiesību uz īpašumu būtiskais saturs (šajā ziņā skat. spriedumu, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 53. punkts).

89 Treškārt, minētais pasākums ir vērsts uz to, lai realizētu ar Lēmumu 2014/512 īstenojamos mērķus, kuru svarīgumu ir uzsvērusi Tiesa, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 68. punktā, un tādējādi atbilst Savienības atzītajiem vispārējas nozīmes mērķiem Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē.

90 Ceturtkārt, attiecībā uz samērīguma principa ievērošanu vispirms šķiet, ka tiesību uz īpašumu izmantošanas ierobežojums, kas izriet no šī paša pasākuma, ir piemērots šo mērķu sasniegšanai.

91 Tā, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka naudas soda pasākumu papildinošais konfiskācijas pasākums pamatlietā ir veikts pēc tam, kad Rumānijas kompetentās iestādes konstatēja, ka nav ievērots izskatāmajā lietā no Lēmuma 2014/512 izrietošais aizliegums veikt darījumu ar preci, kas ir starptautisko sankciju priekšmets, kā arī nav ievērots pienākums nekavējoties informēt šīs iestādes par šo darījumu. Īstenotais konfiskācijas pasākums var atturēt attiecīgos saimnieciskās darbības subjektus veikt šādus darījumus un var tos mudināt ievērot gan šo aizliegumu, gan šo informēšanas pienākumu, kas sekmē dalībvalsts kompetento iestāžu kontroli attiecībā uz darījumiem ar konkrētajām precēm, kuras izskatāmajā lietā ir militārās preces.

92 Turpinot, attiecībā uz šādu konfiskācijas pasākumu nepieciešamību jānorāda, ka pamatlietā aplūkojamajā valsts tiesiskajā regulējumā paredzētais maksimālais naudas soda kā galvenās sankcijas apmērs ir 30 000 RON (aptuveni 6066 EUR). Ņemot vērā šī naudas soda pieticīgo augšējo robežu salīdzinājumā ar potenciālo ekonomisko labumu, ko cer gūt no starpniecības darījumiem ar militārām precēm, tas vien, ka tiek uzlikts šis naudas sods, nevar būt pietiekami, lai atturētu saimnieciskās darbības subjektus pārkāpt aizliegumu sniegt starpniecības pakalpojumus ar šīm precēm, kā arī pienākumu informēt par to valsts kompetentās iestādes. To atspoguļo pamatlietas apstākļi, jo saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm atlīdzība par konkrēto starpniecības darījumu pamatlietā sasniedza summu gandrīz trīs miljonus euro.

93 Šādos apstākļos atlīdzības par aizliegto starpniecības darījumu konfiskācija pilnā apmērā tādējādi šķiet nepieciešama, lai reāli un efektīvi atturētu saimnieciskās darbības subjektus pārkāpt aizliegumu sniegt starpniecības pakalpojumus saistībā ar militārām precēm.

94 Tāpat fakts, ka konfiskācijas pasākums tiek veikts automātiski, pamatojoties uz kompetentas iestādes sagatavotu konstatējošu protokolu, ir nepieciešams, lai nodrošinātu sankcijas pilnu iedarbīgumu gan par aizlieguma veikt starpniecības darījumu saistībā ar Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu pārkāpumu, gan par pienākuma paziņot par darījumu pārkāpumu, neskarot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, lai tiktu kontrolēts šī protokola tiesiskums un, attiecīgā gadījumā, tiktu panākta konfiscēto summu atgūšana, it īpaši, ja izrādās, ka attiecīgais darījums neietilpst šī aizlieguma tvērumā.

95 Attiecībā uz šādu tiesību aizsardzību jānorāda, ka no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras attiecībā uz pirmā papildu protokola 1. pantu izriet, ka gadījumā, kad konfiskācijas sankcija tikusi piemērota neatkarīgi no krimināls oda, ir svarīgi, lai procedūra kopumā sniedz ieinteresētajai personai iespēju savi aizstāvēt gan procesā valsts iestādēs, kuras tai piemērojušas šo sankciju, gan tiesās, kas izskata pieteikumu par šo iestāžu lēmumiem, lai tās var veikt visaptverošu dažādo esošo interešu izvērtējumu (šajā ziņā skat. ECT spriedumu, 2020. gada 15. oktobris, *Karapetyan* pret Gruziju, CE:ECHR:2020:1015JUD006123312, 35. punkts).

96 Šajā ziņā attiecīgajai personai it īpaši ir jādod pienācīga iespēja izklāstīt savu lietu kompetentajām iestādēm, lai varētu efektīvi apstrīdēt attiecīgos pasākumus (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 3. septembris, *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 368. punkts).

97 Tādēļ iesniedzējtiesai jāpārliecinās, ka *Neves* ir pietiekamas procesuālās garantijas procesā pamatlietā, it īpaši attiecībā uz tai pārmestā administratīvā pārkāpuma faktiskā rakstura konstatējumu. Konkrēti, tā kā šī sabiedrība apstrīd radio staciju pamatlietā kā militāru preču raksturu, šai iesniedzējtiesai jāpārliecinās, ka šīs radio stacijas ietilpst Kopējās nostājas 2008/944 12. panta paredzētajā Savienības Kopējā militāro preču sarakstā, kas ir atsauce tam valsts sarakstam attiecība uz šīm precēm, kurš izveidots ar Rīkojumu Nr. 156/2018 un Nr. 901/2019.

98 Ar noteikumu, ka ir ievēroti šie nosacījumi, kuri jāpārbauda iesniedzējtiesai, tāds konfiskācijas pasākums kā pamatlietā nešķiet pārsniedzam to, kas ir nepieciešams īstenojamo leģitīmo mērķu realizācijai.

99 Visbeidzot, attiecībā uz šāda pasākuma samērīgumu šaurā nozīmē un it īpaši tā bardzības atbilstību salīdzinājumā ar pārkāpuma, par ko tas tiecas sodīt, smagumu, jānorāda, ka, lai gan šis pasākums attiecas uz visiem ienākumiem no aizliegta starpniecības darījuma un tiek piemērots

automātiski, šo pasākumu papildinošā naudas soda apmērs ir regulējams. Turklāt šīs sankcijas attiecas tikai uz personām, kuras sapratušas, ka atrodas situācijā, kas prasa, lai valsts kompetentās iestādes tiktu informētas vai tām tiktu ziņots par preci, kura ir starptautiskas sankcijas priekšmets, kā tas izriet no *OUG* Nr. 202/2008 24. panta 1. punkta un 26. panta 1. punkta b) apakšpunkta. Šādā situācijā šīm personām ir pienākums nekavējoties un bez iepriekšēja brīdinājuma šīm iestādēm neveikt nekādus darījumus ar šo preci, izņemot tos, kas paredzēti šajā rīkojumā. Tādējādi ir skartas tikai personas, kuras apzināti atturējušās no šāda ziņojuma sniegšanas vai kuras tomēr veikušas šādu darījumu.

100 No šiem apstākļiem izriet, ka tādu sankciju, kas paredzētas valsts tiesiskajā regulējumā pamatlietā, bardzība šķiet esam atbilstoša pārkāpuma, par kuru tās tiecas sodīt, smagumam, ņemot vērā īstenojamo leģitīmo mērķu nozīmīgumu.

101 Tādēļ no šāda konfiskācijas pasākuma izrietošais tiesību uz īpašumu izmantošanas ierobežojums, šķiet, ņem vērā samērīguma principu un līdz ar to šķiet attaisnots no Hartas 52. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu skatpunkta, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

102 Trešām kārtām, runājot par vispārējo tiesiskās drošības principu, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem – šis princips prasa, lai tiesību normas būtu skaidras, precīzas un paredzamas attiecībā uz to sekām. Lai gan šis princips nepieļauj, ka jauna tiesību norma ir piemērojama ar atpakaļejošu spēku, proti, attiecībā uz situāciju, kas radusies pirms šīs normas stāšanās spēkā, minētais princips paredz, ka ikviena faktiska situācija parasti un, ja vien tieši nav noteikts pretējais, ir izvērtējama, ņemot vērā attiecīgajā brīdī spēkā esošās tiesību normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 25. janvāris, *VYSOČINA WIND*, C-181/20, EU:C:2022:51, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

103 Attiecībā uz noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības principu, kas ir īpaša tiesiskās drošības principa izpausme un kas ir nostiprināts Hartas 49. pantā, šis princips tostarp nozīmē, ka likumam skaidri jādefinē pārkāpumi un sodi, ko par tiem piemēro, lai nodrošinātu paredzamību gan attiecībā uz noziedzīga nodarījuma definīciju, gan noteikto sodu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2022. gada 8. marts, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Tiešā iedarbība), C-205/20, EU:C:2022:168, 47. punkts, un 2023. gada 24. jūlijs, *Lin*, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, 104. punkts un tajā minētā judikatūra).

104 Saistībā ar šiem principiem iesniedzējtiesa ir vienīgi norādījusi, ka *Neves* apgalvo, ka Rīkojums Nr. 901/2019, ar kuru Rumānijā ir izveidots valsts saraksts attiecībā uz dalībvalstu militārajām tehnoloģijām un precēm, kas paredzēts Kopējās nostājas 2008/944 12. pantā, nebija spēkā pamatlietas faktu rašanās laikā, tādējādi tas nebija piemērojams attiecīgajām radio stacijām pamatlietā, kuras tātad nevar tikt uzskatītas par militārām precēm, kas ietilpst šī saraksta ML 11 kategorijā.

105 Šajā ziņā jānorāda, ka šajā datumā bija spēkā Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, kas aizliedz starpniecības pakalpojumu sniegšanu saistībā ar šīm precēm, tāpat kā šī sprieduma 14. punktā minētais Eiropas Savienības Kopējais militāro preču saraksts. Saskaņā ar iesniedzējtiesas lēmumā esošajām norādēm šķiet, ka Rīkojumā Nr. 901/2019, kas atcēla un aizstāja Rīkojumu Nr. 156/2018, kurš bija spēkā no 2018. gada 5. marta līdz 2019. gada 4. jūlijam, ietilpstošā kategorija ML 11 bija identiska šajā pēdējā minētajā rīkojumā ietilpstošajai kategorijai ML 11, tādējādi – kā to arī norādīja Komisija – nešķiet, ka ir runa par jaunas tiesību normas piemērošanu ar atpakaļejošu spēku šā sprieduma 102. punktā minētās judikatūras izpratnē.

106 Iesniedzējtiesai atbilstoši Rumānijas tiesību normām, kuras piemērojamas pamatlietas faktu rašanās laikā un kuru noteikšana un vērtējums ir vienīgi šīs tiesas kompetencē, jāpārbauda, vai ar šīm tiesību normām ir pārņemts šajā datumā spēkā esošais saraksts, tāpat arī, vai ir ievērotas šī sprieduma 102. un 103. punktā atgādinātās skaidrības un paredzamības prasības.

107 Ievērojot iepriekšminēto, uz pirmo un otro jautājumu jāatbild, ka Lēmuma 2014/512 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, aplūkots Hartas 17. pantā nostiprināto tiesību uz īpašumu, kā arī tiesiskās drošības un sodu likumības principu gaismā, jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj valsts konfiskācijas pasākumu, ar kuru konfiscē visus šī 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā starpniecības darījuma ienākumus un kurš automātiski tiek piemērots pēc tam, kad valsts kompetentās iestādes ir konstatējušas aizlieguma veikt šādu darījumu un pienākuma paziņot par to pārkāpumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

108 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav pamatlietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Padomes Lēmuma 2014/512/KĀDP (2014. gada 31. jūlijs) par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar Krievijas darbībām, kas destabilizē situāciju Ukrainā, kas grozīts ar Padomes Lēmumu 2014/659/KĀDP (2014. gada 8. septembris), 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts

jāinterpretē tādējādi, ka

šajā tiesību normā noteiktais aizliegums sniegt starpniecības pakalpojumus ir piemērojams pat tad, kad militārās preces, kas ir attiecīgā starpniecības darījuma priekšmets, nekad nav importētas dalībvalsts teritorijā.

2) Lēmuma 2014/512, kas grozīts ar Lēmumu 2014/659, 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts, aplūkots Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta, kā arī tiesiskās drošības un sodu likumības principa gaismā,

jāinterpretē tādējādi, ka

tas pieļauj valsts konfiskācijas pasākumu, ar kuru konfiscē visus šī 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā starpniecības darījuma ienākumus un kurš automātiski tiek piemērots pēc tam, kad valsts kompetentās iestādes ir konstatējušas aizlieguma veikt šādu darījumu un pienākuma paziņot par to pārkāpumu.

[Paraksti]